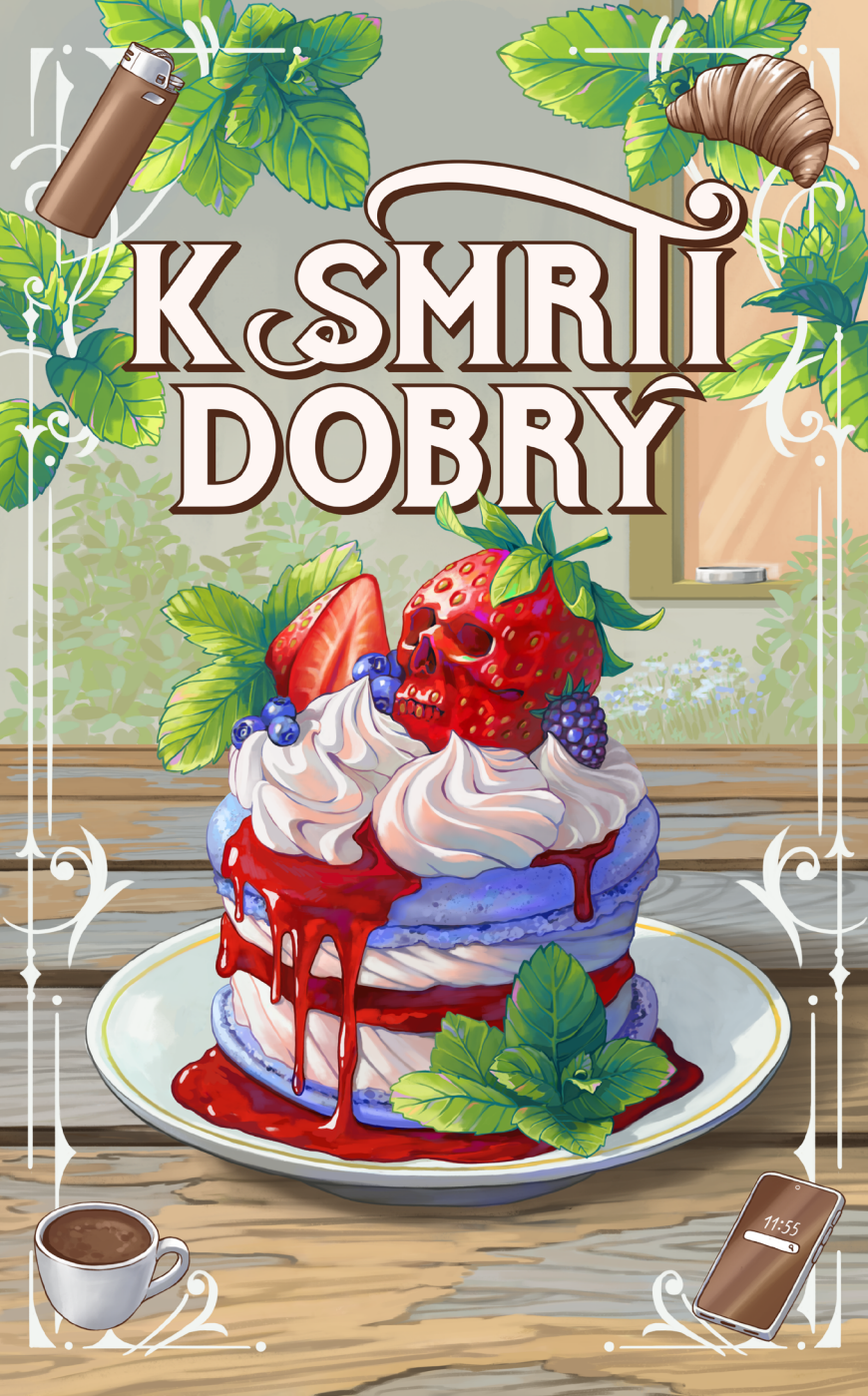
K SMRTI
DOBRY
11:55

K SMRTI DOBRÝ

© Tereza Olbrichtová, Barbora Salátová, 2024
ISBN tištěné verze 978-80-907878-7-2
ISBN e-knihy 978-80-907878-8-9 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-907878-9-6 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-55034-00-3 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

CAFÉ GLORY

Otevírací doba

Pondělí	8.00–19.30
Úterý	8.00–19.30
Středa	8.00–21.30
Čtvrtek	8.00–21.30
Pátek	8.00–23.30
Sobota	9.00–23.30
Neděle	9.00–17.30

KAPITOLA PRVNÍ

Ejmy
Sobota 23. 3. 2024

Jsem trestuhodně nedoceněný člověk.

Tohle si pomyslím a povzdechnu si. Už potřetí se totiž ptám Mikyho, jestli si dá řízek nebo co teda, přestože jsem prakticky rozhodla za něj, že nic lepšího menu jídelního vozu nenabízí.

Mikuláš se na mě otráveně podívá, že asi klidně, ale tváří se, jako bych za včerejší prohru hokejistů mohla já. Naštvu se. Ne že by ho to snad zajímalo. Je mu šestnáct, city jeho matky jsou mu ukradený i normálně, natož když řeší svoje starosti. Nevděčník.

Táta mu slíbil, že ho vezme do Brna na play off. Byli domluvení, že si udělají v pátek pánskou jízdu, pojedou vlakem, půjdou na zápas, na večeři, vyspí se a v sobotu ráno se vrátí domů. Jenže…

„Tátovi do toho něco vlezlo. Mejmy, prosím, já tam strašně chci, zavolej mu a přemluv ho!“

Petr pak do telefonu vysvětlil i mně, že v pondělí má fakt důležitý jednání — to známe — a že se musí celej víkend připravovat. Jestli bych prý teda s Mikym nejela já. Takže tady teď sedím a snáším synovu němou výčitku, že z chlapskýho cool zájezdu je výlet s mámou. Trapas.

Přitom podle mě jsme si to — pomineme-li výsledek zápasu — docela užili. Cestou tam jsem si od Mikyho s předstíraným zájmem nechala vysvětlit všechno ohledně našeho týmu, abych prý vůbec věděla, komu fandit, a nedělala mu ostudu. Jako by zapomněl, že hokej s ním nedobrovolně prožívám celý jeho dětství, protože byl s tátou odmalička přilepenej u televize, nebo přímo na stadionu.

Miky mi na telefonu ukazoval soupisku, kde byly fotky hokejistů bez helem. Jedna fotka mě zaujala.

„Tenhle je docela hezkej."

„Mejmy, uklidni se, je mu 28, ten už je trochu mimo tvoji ligu, ne?" zpražil mě Miky.

Nehodlala jsem se rozčilovat nad jeho drzostí a snažila se to bohorovně přetavit ve změnu tématu: Co on a holky? Miky ale jenom obrátil oči v sloup a odmítal se se mnou dál bavit. Ale na rozdíl od teď měl dobrou náladu.

Z úvah mě vytrhne číšník. Poručím si dvakrát řízek s bramborem a přemýšlím, jak přetrpím další tři hodiny ve společnosti zhrzenýho puberťáka. V rychlosti si objednám ještě víno — co na tom, že je teprve půl dvanáctý. Škoda že mě Petr nevybavil i kapesným. Sice jsem zadarmo přišla k první třídě ve vlaku i hotelu se snídaní,

ale ostatní stravu si musím platit sama, a to je furt něco, Miky má hlad pořád. Ještě přemýšlím, jestli Petrovi přiznám, že jsme nevyužili lístky do VIP lóže jeho obchodního partnera, ale že na mě Miky vydyndal místa v plzeňským kotli, aby mohl pořádně fandit. Naštěstí to do lóže nebylo daleko, takže jsme se tam vždycky o přestávce přihnali najíst se a napít. Socky. No a co.

Když přede mnou přistane sklenička vína, Miky se konečně trochu uklidní a začne se vyptávat, co budu dělat zbytek víkendu. S úšklebkem mu sdělím, že v neděli musím na celej den do práce, jinak mě Stacy zabije. Miky se zatváří potěšeně. Kanec. Bude mít doma klid, no jo no. Ale jsem ráda, že se mu zlepšuje nálada, a já se vlastně taky cítím skoro šťastně. Asi tři vteřiny, než si všimnu, že mi na stole vibruje telefon. Volá Stacy.

Shit. Sice jsem si — do týhle chvíle podle mě i chytře — na messengeru zablokovala viditelnost, kdy jsem online, a záplavu Stacyiných zpráv vůbec nečetla, protože jsem předstírala, že jsem mimo signál, vybitá, šíleně zaneprázdněná, whatever. Ale nechápu, proč mě nenapadlo, že ještě existuje prostý telefonování. S pomyšlením na něco o kousnutí do kyselého jablka hovor statečně přijmu.

„Do prkna, Ejmy, to si děláš srandu, že si někde vejletíš? Adam mi všechno řek, prej sis s ním vyměnila službu. Proč to nevím já? Potřebuju tě i dneska večer, píšu ti jak blázen, proč to nečteš? Kde jako seš? To je vlastně jedno, kde seš, mě to nezajímá, prostě přijdeš dneska,

jasný? Musíme zejtra otevřít i zahrádku, má bejt poprvý krásně, přijde hafo lidí! Ježiš, proč ti to vysvětluju, to snad víš, ne? Řešili jsme to ve čtvrtek, tys zase koukala na poradě do blba, mně bylo jasný, že neposloucháš. Sereš mě, bejby."

Nijak do monologu nezasahuju, protože každou větou se mi zdá Stacy naštvaná míň a míň, asi je ráda, že mě dohnala, a dochází jí, že problém je skoro vyřešenej.

„Promiň, já vím, ve čtyři jsem tam a na zejtra bude všechno ready, neboj. Pak ti vysvětlím, o co šlo," odpovím kamarádce stručně.

Stacy má asi fakt fofr, protože dál netrojčí, jen výhružně zopakuje: „Tak ve čtyři!" a rozloučí se.

Mám radost, že jsem z toho prozatím vyvázla tak hladce, ale naštvu se na Adama. Určitě má radost, že mám problém. Sketa. Mezitím nám donesou jídlo, tak se do něj s Mikym pustíme. Toho zřejmě telefonát zaujal, protože se s pusou narvanou jídlem huhlavě ptá: „Tejsi zuří? Já nevěděl, žes kvůli mně musela zrušit směnu v Glory, promiň..."

Někdy je to prostě pořád můj hodnej chlapeček. Mávnu rukou, že to zvládnu, a cítím se jako maminka hrdinka. Vzácná to chvíle.

Nesnáším hádky a vyhrocený situace, tím spíš, když jsem sama viníkem a zasloužím si seřvat. Nesnáším to. Ale když se hádáme se Stacy, nedělám si z toho takovou hlavu, protože se vždycky do pár minut nebo hodin usmíříme.

Když jsme se poprvé potkaly, bylo nám devět. Přišly jsme do třetí třídy jazykový školy, kam jsme udělaly zkoušky, nikoho jsme neznaly a náhodou si sedly vedle sebe. Vyhrkla jsem, jak jsem měla nacvičeno: „Já jsem Amálie, já vím, strašný jméno," a Stacy ve stejnou chvíli řekla: „Já jsem Anastázie, já vím, strašný jméno.". To bylo znamení, že my dvě spolu prostě musíme kamarádit. Po pár dnech jsme z našich „strašných jmen" vytvořily podle nás mnohem víc cool zkratky Ejmy a Stejsy, aniž bysme věděly, že napsat to správně by bylo ještě víc cool. Brzo nám tak říkali nejen spolužáci, ale i učitelé, a zůstalo nám to i na gymplu. Až na to, že ze Stejsy se stala Stacy, ale já zůstala Ejmy. Protože Stacy je z nás dvou prostě ta víc cool.

Potom se narodil Miky a v batolecí zmatenosti, zda jsem maminka, nebo Ejmy, a zda je Stacy teta, nebo Stacy, nám začal říkat Mejmy a Tejsi. To nám taky zůstalo. Jedinej, kdo mi říká Amálie, je Adam. Protože je zlej a chce mě vytáčet. Je to Stacyin nejlepší klučičí kamarád a vzájemně se sereme. On na mě žárlí, protože si myslí, že Stacy je jenom jeho. Já na něj žárlím, protože na rozdíl ode mě rozumí byznysu v gastru a v práci se na něj Stacy obrací mnohem víc než na mě. A nemá dítě a má na ni pořád čas. Blbec.

Dojíme a já zkontroluju, že se neblížíme k žádný stanici, pak se vydám na konec vagónu hledat záchod. Bohužel, první třída nebo druhá, záchody jsou ve vlaku pořád stejně pekelný mi přijde. Navíc je záchod

obsazenej, tak se chvíli kymácím do rytmu jízdy a doufám, že člověk přede mnou tam nebude dlouho. Za prvý se jinak počůrám a za druhý nechci chodit po nikom, kdo tam trůní. Naštěstí za chvilku vyleze paní a zatváříme se na sebe soucitně, že ano, čůrat ve vlaku je za trest. Snažím se to odbýt rychle, aby si nedej bože případně další čekající taky nemyslel to, co já před chvílí, stejně mi ale návrat na místo celkově trvá, protože mě Miky přivítá se vzteklým zavrčením.

„Kdes byla?“

„Kde asi, na záchodě, myslíš, že jsem vystoupila za jízdy, nebo co?“ divím se útoku.

Miky se zapře do sedadla a začne mi dotčeně vysvětlovat, co se semlelo.

„Ten číšník je fakt idiot. Když tady uklízel talíře, tak se mě ptal, jestli si ještě něco dám, tak jsem si objednal colu, nevadí, ne? A pak se mě ptá, co si dá přítelkyně. Chápeš to? Chápeš to? On si myslí, že spolu chodíme!“

Chvilku tu informaci zpracovávám a pak se začnu chichotat.

„Muhehe, vidíš, tys mi včera upíral třicetiletýho hokejistu a já zatím vypadám jako šestnáctka. Vidíš, jakou máš šik maminku.“

„Mejmy, to je nechutný, on je asi úplně blbej, rozhodně nevypadáš na šestnáct, nic takovýho si nemysli!“

Zatímco se Miky pohoršuje, já se celá vyšponuju a vyhlížím číšníka, abych na něj mohla přátelsky mrknout. Nebo něco takovýho, nevím vlastně.

Nedělám si iluze, že bych vypadala o 20 let mladší, ale líbí se mi, jak se synek rozčiluje. Ještě do něj chvíli reju a za chvilku už to nevydrží a smějeme se spolu. Ale znova mě ujistí, že je to fakt nechutný! Těším se, až to budu vyprávět Stacy. Teda až mě vezme na milost, přestane šílet, bude mít pocit, že v Glory je všechno hotový, a po zavíračce si spolu dáme drink. Doufám, že Adam bude dávno pryč, když dneska brečel, že za mě MUSEL vzít ranní. Těším se vlastně i na neděli do práce. Když mám v neděli ranní, jsem v Glory od sedmi do půl devátý sama. Pak otvíráme, a to už je tam Adam nebo Bětka nebo někdo v kuchyni, ale hodinu a půl je to jenom moje království. Můžu sežrat včerejší šneky a nikdo na mě neřve, že to do sebe cpu jak prokopnutá. Můžu si dát trojitý presso do půl litru mlíka a nikdo mi neříká, že jsem kávovej barbar. Můžu si tančit s hadrem mezi stoly a hrát si na Amelii z Montmartru a nikdo se mi nesměje. Jsem strašně ráda, že můžu pracovat v Glory, a vděčím za to jedině Stacy.

Nevím, co jsem si představovala, že se stane, až číšník donese Mikymu colu. Asi že bude zvědavej na moje vysvětlení. Jako že je mi pětatřicet a Miky je můj syn, chichichi. Výsledek je ten, že se na mě pingl ani nepodívá, šlehne s colou a poprosí nás oba s pohledem upřeným někam do země, ať zaplatíme u kolegy na baru, že mu nefunguje terminál, a rychle, protože jsme za chvíli v Praze.

Ach jo. Jsem trestuhodně nedoceněný člověk.

KAPITOLA DRUHÁ

Stacy
Sobota 23. 3. 2024

Nikdo to nechápe!

Nechápou, jaký to je, mít na starost vlastní kavárnu, na který jste závislí jak finančně, tak duševně. Nechápou, že stačí pár špatných recenzí na Googlu a můžeme mít po kšeftu. Nechápou, že se jako majitelka nepovaluju na hromadě zlata, ze který občas milostivě trošku odsypu i pro ostatní. A evidentně ani nechápou, že nepřijít v pátek do práce s tím, že jim do toho vlezly nějaký rodinný nesmysly, je naprosto nepřípustný.

Samozřejmě přeháním. Ejmy si směnu prohodila s Adamem, takže by se nic tak hroznýho nestalo, kdyby ovšem nebyl pátek, kdy je největší večerní nátřesk, a Adam to prostě nestíhal. Jako nic proti Ádíkovi, je to láska, bez něj by to nešlo, to víme. Moc dobře si pamatuju, jak jsem ho před dvěma lety vzala spíš ze zoufalství z toho zástupu nepoužitelnejch tragédů, co přišli na pohovor na místo baristy. Myslela jsem si, že Adam je

vlastně jen mezi jednookými králem, ale ukázalo se, že je naopak neobroušenej diamant.

Netrvalo dlouho a došlo mi, že má kvality, kterých jsem si vážila víc než rychlosti za barem i na place. Rozuměl byznysu, byl „in“ a věděl, jak do skomírající kavárny dostat lidi. To on přišel s konceptem dopoledních brunchů — sbohem volné víkendy —, s myšlenkou pozdních koktejlů — sbohem volné večery — a nakonec i domácí pekárnou — sbohem volná rána.

Najednou se tržby přes víkend ztrojnásobily a já se konečně dostala z červených čísel. Ale zároveň skočila do naprostýho spánkovýho deficitu. Nebejt Ejmy, která je nejen výkonná, efektivní a pracovitá, ale skvěle to umí se zákazníkama, byla bych už dávno ubrečená někde na chodníku před zavřeným podnikem. Což bych jí samozřejmě nikdy nahlas nepřiznala, hlavně proto, že ona to ví i bez mýho plkání o vděčnosti.

Zrovna když si uvědomím, že Ejmy je takovej můj malej poklad, objeví se ve dveřích. Nemůžu jí dát hned najevo, že už se na ni nezlobím, ještě by si na to holka zvykla.

„To je dost,“ houknu na ni bez pozdravu.

„Je půl čtvrtý,“ zakření se na mě vesele.

„To je o 34 hodin později, než jsi tu měla bejt!“ Nejsem tak rychlá v počtech, dopoledne jsem si to schválně zuřivě spočítala.

„Víš, že Lucka už pekařskou směnu zvládne v pohodě beze mě. A Adam...,“ zatváří se významně, dobře ví, že na něj nedám dopustit.

„Je pomalej," ujede mi a samozřejmě mi neujde její uchichtnutí. Chvilku bojuju s myšlenkou ji ještě jednou pokárat, ale vím, že už by to bylo zbytečný. A hlavně na to nemáme čas. „Tak mrskej dozadu, večer bude narváno a potřebuju tě mít tady."

„Dneska spolu?" usměje se Ejmy a já konečně taky. Nejlepší směna. Víme to obě, není třeba o tom mluvit. Kývnu a vrátím se pohledem k rozepsanýmu e-mailu na noťasu. Ejmy bez řečí zamíří do kuchyně.

„Užili jste si to?" houknu ještě, aniž bych odtrhla oči od displeje. Na souhlasnou odpověď ještě dodám: „Super. Petr je kretén, ser na něj." Nevidím to, ale vím, že se Ejmy smutně usměje.

Takových večerů víc! Prosím! Úplně narváno, ale s Ejmy po boku nečekali lidi dlouho u stolu ani na baru. Ona totiž strávila v kuchyni sotva dvě hoďky a na večer nechyběla jediná věc. Dokonce zvládla připravit i všechno na novej signature koktejl sezóny Gaytini, kterej jsem vůbec nečekala, že dáme letos dohromady. U nás se to má totiž tak. Adam je vizionář. Já jsem krotitel a Ejmy dělník. Adam vymejšlí jednu šílenost za druhou, dost šíleným profilem na Instagramu počínaje a svíčkama ve tvaru dortíků konče. Já mu to zakazuju. A to, co přese mě nakonec projde, zrealizuje Ejmy. Ti dva si to nikdy nepřiznají, ale nebejt toho druhýho, nikdy by nebyly ani brunche, ani drinky, ani pekárna. Ani tahle kavárna.

V Café Glory máme dohromady šest stolů. Jednička je VIP místo u okna. Miluju ho a nejčastěji tam sedím

já – samozřejmě pokud není plno. Dvojka i trojka jsou uprostřed kavárny a jsou pro čtyři osoby, ale dají se spojit. Po stranách jsou tři stoly pro tři a na bar se pak vejde maximálně šest lidí. Víc se dovnitř nenacpe, pokud byste nechtěli dát zákazníkům možnost hrábnout chlápkovi u sousedního stolu vlastní vidličkou do talíře.

Jo a ještě terasa. Můj novej výmysl, na kterej mi Adam ani Ejmy nedokázali říct ne. Když jsme v zimě konečně dostali od města povolení na letní terasu, skoro jsem se přeskočila. Radostí a trochu i stresem. Naštěstí je Adamův kámoš truhlář a vyrobil nám ji na míru prakticky zadarmo. Teda takhle, kdybych měla spočítat všechny kafe, co mu Adam během stavby přinesl, a do toho ještě zahrnout ty jeho lišácký pohledy, možná to tak úplně zadarmo nebylo. Na tohle téma jsem před Adamem párkrát významně zažertovala, jenže kromě přísnýho pohledu, mrknutí nebo „prosimtě" jsem z něj nic nedostala.

A zítra je den D. Poprvé ji otevřeme. Takže další čtyři stoly a přesně nula lidí navíc na obsluhu. Omlouvám to slovy, že tam třeba nikdo nebude chtít sedět. Doufám, že to není pravda. Ale už prostě nemám sílu na další pohovory. To si snad radši pořídím kolečkový brusle a vezmu si zahrádku na starost sama.

Nikdy by mě nenapadlo, že sehnat dobrý lidi bude ten největší oříšek celýho mýho podnikání.

I když... Lucka nakonec asi nebude úplně špatná, protože s Bóžou dokázali vydat všechny snídaně bez většího zdržení a jediný stížnosti. A kromě věnečků,

který – nenacházím lepších slov – totálně posrala, a toho chlívu, co má věčně v kuchyni, zvládla i všechny dezerty téměř na jedničku. Ty na dvojku jsem předělala ve chvilkách, kdy byl vepředu trošku klid.

Začínám být vlastně s naším týmem konečně docela spokojená, ale to jen díky Ejmyině všestrannosti. Zvládne zastat pozici pekařky/cukrářky, v mezičase vypomoct kuchaři, a jakmile konečně přijde brigádnice šmudla Lucka, nemá problém si vzít ještě směnu na baru. V kuchyni ji střídá Janička, pekařka tělem i duší, ale donutit ji k modernějším dezertům je někdy očistec. Adam zvládá jen plac a bar, ale s lidma to umí a ženský ho milujou — marně. Já jsem většinou na baru, ale pokud je potřeba, ráda si vezmu i pekařskou směnu. Bóža a Lukáš jsou kuchaři, co se střídají po týdnu. A pak máme ještě Pavlu na úklid a nádobí. Jo a brigádnici Bětku na bar.

Víc nás není, víc není třeba. Sice furt poslouchám, jak jsou všichni udřený, ale po tom, co jsem jim na poradě řekla, že vezmu další holku na úklid, ovšem půjde to z jejich dýšek, byla kavárna čtrnáct dní tím nejčistším místem ve městě. A bez holky na úklid.

Prstem přejedu po zaprášený poličce nad kávovarem. Asi je čas na další trapnou výhrůžku.

„Čtyřka nám dala pětikilo dýško," špitne mi do ucha Ejmy a vytrhne mě tak z narůstající zuřivosti.

„Aby ne, kdyby se to rozpočítalo na počet úsměvů, co jsem jim věnovala, je to sotva pětka za každej."

„Já jsem za deset úsměvů u jedničky dostala přesně dvanáct korun, takže máš o dost lepší skóre," ušklíbne se Ejmy.

„Seděly tam holky, ne?" směju se.

„To seš mimo. Miky by ti vysvětlil, že tohle už dávno nikdo neřeší!"

„Kecy. Důkazem budiž dýško," směju se, i když vím, že je to spíš náhoda. V poslední době jsem si povšimla zajímavýho trendu. Největší dýška dávaj spokojený ženský. Pak jsou chlapi s evidentně novou partnerkou, pak chlapi bez partnerek a nakonec chlapi, co mají ty partnerky evidentně příliš dlouho. Co z toho plyne? Náš podnik potřebuje hodně spokojených ženských a rozpadlých vztahů. A protože jsem srdcař, jsem ochotná pro to udělat maximum.

Podívám se ke trojce a mrknu na krásnýho frajera s rozcuchanýma hnědýma vlasama a prstýnkem. Týpek, kterýmu jsem už v průběhu večera dala přezdívku Sagvan, se usměje, na dálku mi připije a kopne do sebe zbytek rumu s kolou.

Chci ho.

Ale nechci, aby mi tu zítra nějaká hysterka dělala scény, že jsem jí odloudila manžela, házela po mně skleničky a co hůř – napsala nám špatnou recenzi na Google!

Mám zásadu. Prakticky jen jednu. Nespat se zákazníkama. Aspoň dokud je nepotkám někde mimo můj prostor. Můj podnik. Moje území. Protože to je všechno, co mám. A musím se o něj starat i za cenu vlastního sebezapření.

Odvrátím hlavu od stolu číslo tři. „Zkasíruj i trojku,“ houknu na Ejmy a jdu do skladu pro maracujový pyré.

Nikdo to nechápe.

GAYTINI KOKTEJL

30 ml vanilkové vodky
15 ml likéru Passoa
30 ml maracujového pyré
15 ml vanilkového sirupu
15 ml limetkové šťávy
60 ml růžového prosecca nebo sektu
1/2 čerstvé maracuji
led

Šejkr naplníme do tří čtvrtin ledem a přidáme všechny ingredience kromě prosecca.

Intenzivně prošejkujeme a přes sítko nalejeme do sklenice.

Navrch položíme polovinu maracuji tak, aby plavala na hladině.

Prosecco servírujeme ve sklenici zvlášť a pijeme na střídačku, případně lze prosecco přilít do sklenice s maracujou.

KAPITOLA TŘETÍ

Ejmy
Neděle 24. 3. 2024

Pořád si stěžuju. Ale mám na to právo.

Vstávat v neděli v šest a mazat do práce. Nelidské. Navíc dvojitá směna. Nelidské. Zavřely jsme o půlnoci, ještě chvíli uklízely a klevetily spolu a spala jsem sotva pět hodin. Nelidské.

S pusou dokořán samým zíváním poklízím nedodělky ze včerejška a lituju se. Už se znám. Jakmile si dostatečně zazoufám nad svým osudem, zlepší se mi nálada. Navíc nahřívám kávovar a čeká mě snídaně ještě před otevřením. V duchu počítám, jestli je na nedělní brunch všechno přichystáno, abychom zvládli ranní nápor, a marně přemýšlím, kdo se mnou má dneska službu. Normálně máme v kuchyni na nástěnce rozpis směn na celej měsíc, ale někdo ho zrovna někam zašantročil. Stacy má ale v hlavě všechno, a tak mi to včera určitě hlásila. Já mám ale ve zvyku vypínat vnímání, když dostávám informaci, kterou zrovna v tu chvíli

nutně nepotřebuju. Z čehož Stacy šílí. No nic, nechám se překvapit.

Vytírám a v rámci rochnění se v sebelítosti nezapomenu zrekapitulovat všechny životní křivdy, který se mi v životě udály. Ta hlavní je, že jsem v devatenácti otěhotněla. Jako by za to snad mohla nějaká vyšší moc a ne já. První semestr na matfyzu jsem ještě dodělala. A od tý doby jsem JENOM máma. A dlouhou dobu taky Marcelin otrok. Marcela je moje bývalá tchyně, který se v životě nepovedly jen tři věci. A za všechny jsem mohla já. Zaprvé jsem — podle ní schválně — zplodila dítě s jejím jediným synem. Za druhé jsem odmítla pojmenovat dítě tak, aby mělo iniciály P. P. — tchán je Pavel Páter, jeho syn je Petr a vnuk měl být cokoliv, hlavně od P. Takovou volnost výběru mi Marcela dala, sotva jsem se do jejich rodinný vily před porodem nastěhovala. Zkusila jsem zavtipkovat, jestli by to teda nemohl být Pepa. Marcela se mnou přestala mluvit a ledově mi oznámila, že dokud budu bydlet u nich, bude rozhodovat ona. Má komplex z toho, že její jméno začíná na M. Napadá mě hned několik přezdívek na P, který by mohla užívat náhradou a o hodně líp by ji vystihovaly. Natruc jsem na porodním sále naškrabala do papíru Mikuláš, prostě proto, že na jeho svátek byl můj chlapeček počat. Tak ať to má nějakou souvislost. Marcela se mohla posrat a já měla radost. Třetí nepovedenou věcí v Marcelině životě bylo to, když jsem si dovolila Petra a celou jejich rodinu opustit a odstěhovat se. To nebylo

tak jednoduchý jako vybrat Mikymu jméno, ale na druhou stranu to nemůže Marcela strávit dodnes. Cha.

Stojím ve vchodě, opírám se o mop a čekám, než mi to vevnitř uschne. Mezitím koukám po liduprázdný ulici. No jo, kdo by taky v neděli v osm ráno kde coural. Za rohem se objeví paní se psem, vykračuje si pěkně svižně a míří ke mně. Do prdele, to je Marcela. Já ji přivolala! Samozřejmě už na dálku tuším problém, dost pravděpodobně mi napřed volala, ale Stacy má v Glory pravidlo, že v práci se do telefonu nečumí, ani pokud je zrovna klid. On vám ten digitální detox všem prospěje, opakuje nám pravidelně. Většina z ostatních kouká aspoň tajně, já si ale zvykla, že mám díky tomu od všeho ostatního klid. Tohle Stacyino nařízení výjimečně poctivě dodržuju, aniž bych vymýšlela, jak si to udělat po svým.

Marcela dosupí až ke mně, za sebou vleče pekinéze Percyho. Taky se hodí do rodiny. Hned spustí: „Tys o tom věděla?“

Do prkna, o čem pro změnu? Marně přemýšlím, co jsem zase posrala.

Marcela na odpověď nečeká. „Tobě je úplně jedno, co z Mikyho bude? No jistě, že je, co se divím, tvoje ambice skončily s maturitou, co od tebe čekat. Ale proboha tě prosím, když už ti nezáleží na sobě, mohla bys aspoň pro Mikuláška něco udělat? Kdo mu to poradil s tou pajdou, ty? Nebo jak na to přišel? Jak ho proboha napadlo, že bejt kantor má dneska úroveň?“

Konečně se dovtípím, v čem je jádro pudla. Pokusím se zůstat klidná, ačkoliv na každou Marcelinu sebenevinnější otázku se mi chce rovnou řvát, ať už jde konečně do prdele.

„Jo tohle. Vždyť víš, že ho zajímá jenom hokej. Na NHL to asi nebude, ale chce trénovat děti. Tak holt chce bejt učitel a trenér, mně to připadá fajn. Navíc je teprve ve druháku, třeba si to ještě rozmyslí,“ pokouším se nakonec zmírnit nezvratnost Mikyho rozhodnutí. Je to ode mě trochu zbabělý, ale jak už jsem řekla, nesnáším, když na mě někdo řve.

„To nemyslíš vážně! Už jsem mu domluvila přípravu na zkoušky u Pavlova známýho, odpoledne jsem je chtěla představit. Víš, jak je těžký dostat se na práva? Musí dřít a bejt nejlepší, aby ho nikdo neosočil, že je tam z protekce. Jasně že protekci mít bude, ale nesmí to nikdo vědět! Spousta dětí se připravuje už od prváku, Miky má nejvyšší čas začít! A on mi dneska ráno napsal, babi promiň, já na práva nechci. Na poslední chvíli před tou schůzkou. Jak já teď vypadám!“

Marcela předstírá srdeční záchvat, následně si tře spánky a přerývaně dýchá. Má smůlu, že už tyhle její divadla znám. Počkám, až nabere dech, usoudím, že zbytek scény přetrpím tiše, bude to rychlejší.

„Udělej mi aspoň kafe, když už jsem se sem hnala, evidentně zbytečně!“ poručí si. Já jí beze slova vyhovím a přinesu kelímek. Chvilku zvažuju, že bych jí ho naúčtovala, ale tak statečná nejsem. Hlavně ať už táhne.

Marcela se slovy, že mám vyřešit, jak Mikyho přesvědčit, nebo uvidím, konečně trhne s vodítkem a stejně svižně, jako si to přihasila, odkráčí pryč. Uf.

Dívám se za ní a cítím mírný uspokojení, že jí zase něco nevyšlo, tentokrát za to konečně nemůžu já. Nebo aspoň jenom částečně. Nadskočím leknutím, když se za mnou ozve:

„Co se tady vystavuješ?“

Bóža přichází na směnu a mně končí klídek. Pustím ho dovnitř a vydám se za ním. Bóža zmizí v kuchyni a já si jdu udělat to kafe, na který jsem se těšila. Chvilku na sebe halekáme, co je novýho, že až se kolem oběda oteplí, budeme mít fofr, jakej svět neviděl, protože nám přibydou k obsluze čtyři stoly na zahrádce. Bóža mě navádí, ať ze židlí seberu deky, aby si to lidi s tím sezením venku ještě rozmysleli. To kdyby slyšela Stacy, hehe. Trochu mě mrzí, že v neděli chodí na snídaně nahodilí zákazníci. Dávám přednost týdenním štamgastům, protože mám ráda svoje pořádky. Občas se na směně sázíme, jakej host si co objedná. V týdnu všechny sázky vyhrávám já, pravidelný návštěvníky mám nakoukaný i naposlouchaný. O víkendu se tolik netrefuju, což mě frustruje.

Dopoledne ubíhá v klidu, dokonce stihnu za barem sežrat i jeden avochleba, co se Bóžovi rozmáznul o talíř a byl neprodejnej. Ale úplně stejně dobrej. Stacy by mě zabila. Co kdyby zrovna někdo něco chtěl a mně by při obsluhování padalo z pusy vařený vejce. Je to moje

tajný rebelství, před ní bych si to samozřejmě nedovolila, taková hrdinka jsem já.

Před obědem si všimnu, že se zaplnil první venkovní stolek. Div se nepřerazím, abych u něj byla včas a hosté náhodou neodešli s tím, že tady asi nikdo neobsluhuje. Hned by to bylo samý „kde to jako jsme“ a šup, špatný hodnocení na net a Stacy infarkt. V půlce pohybu se zarazím, protože si napůl zklamaně všimnu, že u stolu sedí Miky s nějakou holkou. Oba se na mě nesměle usmívají. Je mi jasný, že Miky kvůli Marcele, holka asi proto, že jsem cizí.

„Mejmy, to je Týna. Chodíme spolu do třídy a taky trénuje přípravku.“

„Brý den,“ kuňkne Týna.

„Čau,“ zatvářím se přepřátelsky, abych Mikymu neudělala ostudu. Jen k Mikymu dodám: „Babičku neřeš, ona se uklidní,“ a zpátky k oběma: „A co vy vlastně tady, dáte si něco?“

„Dali bysme si dvakrát ty dobrý lívance, viď, Týno. Víš, Týna to tu zná, její rodiče sem chodí a mají to tu hrozně rádi, viď, Týno, no a její táta říkal, že by si mohla najít brigádu. No a tak jsme si jako mysleli, jestli by třeba Týna nemohla pracovat tady,“ vychrlí Miky jedním dechem.

Týna kouká do země a přikyvuje.

„No, to by asi šlo, ale musíte se zeptat Stacy, bude tady odpoledne, tak se klidně ještě zastavte, já ji na to můžu kdyžtak připravit, co?“ přemýšlím nahlas.

Týna se celá rozzáří a Miky při pohledu na ni taky. Ha!

„Moc děkuju, jste zlatá," kuňkne zase a usmívá se na mě.

Zatvářím se jako nejchápavější maminka a laskavá budoucí tchyně — ty vole, co mě to napadá — a vydám se objednat ty lívance. Doufám, že mě Stacy s tím jejich nápadem nevyrazí, ale teď na letní sezónu se nám ještě jedna brigádnice podle mě bude určitě hodit. Ještě zaslechnu, jak Týna Mikimu říká: „Ty jo, tvoje máma má hustý vlasy, kolik že jí je?"

Rozhodnu se, že ji musíme přijmout, i kdybych jí měla platit z vlastního platu.

V zrcadle zkontroluju svoje „hustý vlasy". Když jsem poprvé potkala Petra, řekl mi, že mám hrozně velkou hlavu. Byl úplně na plech. Druhej den mi vysvětlil, že nemyslel hlavu, ale vlasy. Prej něco mezi Hermionou a Levákem Bobem. Tím si to dost vylepšil. Ale ne nadarmo má právnický geny, nějak to všechno vyžehlil a zbytek je historie, takže Miky. Pravda je, že mám od malička vlasy jako hřebíky, nedají se zkrotit ani učesat a trčí do stran, než je přemůže gravitace a trochu se zahnou k zemi. Když jsem se ve třiceti konečně osamostatnila, Stacy mě dohodila jako vlasovou modelku pro jednu svoji známou do soutěže. Ta mě obarvila na červeno, ustřihla ofinu a vytvořila rozcuchaný mikádo, co se nemusí vůbec upravovat. Díky bohu za její nápad! A teď mi to pochválila dokonce představitelka Gen Z, ou jé!

Povznesená nálada mi nevydrží dlouho, protože do odpoledne se zahrádka zaplní celá a my absolutně nestíháme, přestože na odpoledne dorazí i Bětka. Jsem ráda, že zvládáme vyřizovat objednávky, ale všude, kam zákazníci nevidí, je šílenej bordel a chaos. Před druhou si to nakráčí středem na kontrolu Stacy a Adam, něčemu se spolu smějou a radujou se nad plnou zahrádkou.

Místo abych se dočkala pochvaly, Stacy začne hledat mouchy, prý je všude chlív. Adam mi sepnutýma prstama do špetičky — jeho oblíbený gesto — diktuje před obličejem, že to mám špatně zorganizovaný. Samozřejmě ho pošlu do prdele, Stacy syčí, ať se nehádáme, nebo aspoň ať se hádáme vzadu, ale tam ať teď vůbec nelezeme, protože je přece fofr vepředu.

Jsem uražená. Nevděk. Nevděk!

Já vím. Pořád si stěžuju. Ale mám na to právo.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Stacy
Středa 27. 3. 2024

Ještěže jsem singl!

Nemusím nikomu vysvětlovat, proč ve středu ráno vyspávám do devíti — protože jsem včera večer vypila přesně o lahev víc, než jsem měla —, proč jsem večer předtím vypila dvě lahve vína — protože Adam se včera pohádal s Ludvíkem —, proč se Adam pohádal s Ludvíkem — protože Ludvík celý odpoledne luštil s Ejmy v baru šifry a zdržoval ji od práce, takže Adam měl podle svých slov totální nestíhačku — a proč je to důvod se zlejt v úterý večer ve vlastním baru – protože můžu!

Už když jsem se po osmým odložení budíku konečně dokopala do sprchy, měla jsem tušení, že tenhle den nebude stát za nic. A to jsem netušila, že nás ještě před obědem navštíví v kavárně paní z hygieny. Na udání! Ale vlastně to bylo nejlepší načasování, jaké mohlo přijít. V kuchyni byl Bóža, kterej si svůj mise en place hlídá jako oko v hlavě, a Janička, která uklízí prakticky

po všech. Ke všemu Ejmy zrovna včera vyházela všechny podivný humusy z lednice a donutila Pavlu ji umýt. A největší štěstí bylo, že paní z hygieny naprosto miluje naše skořicový šneky, a tak jsem ji po dvou hodinách naprosto opocená a na pokraji lehčí hysterie vyprovodila z kavárny s krabicí šneků a jedním flat white k tomu. Vztekle jsem očima přejela seznam drobných výtek k odstranění (šťoura jedna!) a rozhlédla se kolem.

Na terase vedlejšího baru stál Radim a kouřil svou ten den určitě už dvacátou cigaretu.

„Brý ráno," zazubil se na mě pobaveně.

No jasně, tak odtud vítr vane. Majiteli sousedního rumovýho EscoBaru lezeme už delší dobu na nervy, což není žádná novinka. Dokud jsme byli jen zaprděná kavárna bez zákazníků, ignoroval nás. Když jsme pak otevřeli na večerní drinky a do podniku začali chodit lidi, začal mě (byť dost povýšeně) zdravit. Ale od tý doby, co za mnou přišel, jestli by si nemohl prodloužit zahrádku i před náš podnik, a já ho ne úplně slušně vyfakovala, ať na to zapomene, že tam budeme mít vlastní, jakejkoliv náznak sympatií byl pryč. Nikdy bych mu nepřiznala, že to byl mimochodem ten okamžik, kdy se mi nápad zahrádky zrodil v hlavě. Takže díky, ty bonzáckej šmejde!

Teď ale zašel dost daleko, navíc jen pár dní po otevření zahrádky. To bych nečekala. Asi ho sere, že ji máme každej den plnou a rozhodně hezčí než ty jeho příšerný palety. Pohrdavě si ho změřím a snažím se ignorovat, že vypadá trochu jako mladej Vaculík. Pak bez pozdravu

pohodím vlasy a jdu dovnitř. To si to cigáro na uklidnění radši vykouřím vzadu z okna než vedle něj.

Člověk by si myslel, že nic horšího než hygiena ten den už nepřijde. Jenže to by se Bóža, rozradostněnej, že jsme prošli hygienou, nesměl během odpoledne totálně vožrat. Vínem na vaření! Hovado jedno. Vykopu ho kolem pátý s tím, že ho zabiju, a zbytek jídel připravím sama. Od dvou už nabízíme stejně jenom studenou kuchyni, ale ten blbeček bude muset přijít zítra na šestou, aby stihl přípravy na brunch.

V sedm poděkuju Adamovi, že si kvůli Bóžovi protáhl směnu, a pošlu ho domů na usmiřovací večer s Ludvíkem. Ještě že ho mám!

Ve středu máme otevřeno až do desíti, od půlky týdne chodí lidi do kavárny večer čím dál častěji. Dneska je celkem klid, protože přichází klasický hnusný předvelikonoční počasí. Venku fouká tak, že musím schovat ceduli, aby náhodou neodtancovala k rumovým sousedům, a raději sklidím všechny deky, protože v tomhle počasí by venku seděl jen blázen. A pošuci, co kouří doutníky vedle na terase. Vzhledem k tomu, že jsou to i naši pravidelní zákazníci, hezky se na ně usměju a zalezu zpátky dovnitř. Nedokážu ale neprotočit oči v sloup a nerozesmát tím slečny u stolu u okna. Vyměníme si pohledy vyjadřující pohrdání mužskou rasou a vrátím se zpátky na bar.

Namíchám několik drinků, zavřenou kuchyni zachráním domácíma tyčinkama nebo praženýma mandlema a zkasíruju pár stolů. Večerní směna v týdnu je

pohoda, lidi maj dobrou náladu, že si prostředek pracovního týdne zpestřili návštěvou Glory, ale nikdo se většinou neožere, protože ráno se jde zase makat.

V mezičase vyřídím objednávku v Makru a přepošlu účetní údaje o Týně, kterou mi Ejmy v pondělí vnutila na brigádu. Ne že bychom někoho dalšího na výpomoc nepotřebovali, v pátek jsou Velikonoce a moje předpovědi o tom, že na zahrádku nikdo chodit nebude, byly naštěstí stejně falešné jako liché. A nemusím dělat žádný pohovory. Takže je to win-win. Jenže mně prostě dělá problém lidem poděkovat. Možná jí napíšu aspoň zprávu. Na mobilu vyťukám „Dík, žes sehnala tu Týnu." A pak ještě doplním: „Snad nebude čuně jako Lucka." To aby si moc nemyslela. Ejmy mi pošle srdíčko a líbajícího smajlíka.

Usměju se na sebe do zrcadla za výstavkou alkoholu na policích za barem a překvapeně se ohlédnu, když zaslechnu otevírání dveří. Je devět a nikdo z posledních dvou stolů ještě neplatil. A tak pozdě by sem už přece nikdo… Marek!

Stojí ve dveřích a kabát si drží těsně u krku. „Co je tohle kurva za počasí?"

Ignoruju jeho otázku s britskou tematikou a počkám, než dojde na bar. „Co tu děláš?" zeptám se ho tlumeným hlasem.

„Přišel jsem na drink! Udělej mi jeden ten váš gayovskej pornstar martini drink," zazubí se na mě a sedne si na barovou židli.

„Gaytini," odpovím chladně a odejdu zkasírovat pána, který na mě mávne.

V mezičase se snažím vymyslet, co dělat. Rozhodně nestojím o scény v podniku, ne dokud jsou tu zákazníci. Hezky se usměju na pána i jeho podle dýška evidentně novou slečnu, poděkuju a popřeju krásný večer. Aspoň někdo na něj má dneska naději.

Vrátím se za bar. „Takže koktejl?"

„Dělám si prdel, dám si pivko," mrkne na mě a já si podle tónu řeči i slovníku domyslím, že to dneska určitě nebude jeho první. Natočím mu jednu plzeň, hodím před něj na bar tácek, ale ještě než na něj položím sklenici, Marek mi ji chytne, vezme a napije se. Je těžký si přiznat, že mi tyhle mačo gesta někdy připadaly sexy.

„Co tu děláš?" zeptám se a snažím se znít neutrálně, aby to hned nevzal jako útok. Páreček se teprve zvedá a dámy na dvojce ještě ani nemají dopito.

„Chtěl jsem tě vidět, to je ti málo?" mrkne na mě.

„Marku, nezlob se, ale já myslela, že tohle už máme vyřešený. Nemůžeš sem za mnou chodit," snažím se dál znít klidně, ale začíná se ve mně probouzet moje vzteklý já.

„Dřív ti to nevadilo," houkne Marek a na jeden zátah vypije půl sklenice.

Možná bych dokázala odpovědět jinak, kdybychom tenhle rozhovor nevedli už asi popátý. „Teď už mi to ale vadí," syknu.

„Jo tak pozooor," zahouká Marek tak nahlas, že se na nás obě slečny z dvojky otočí.

„Nech toho," snažím se ho uklidnit a sebe taky, „o co ti jde?"

Nakloní se ke mně blíž a snaží se zašeptat: „Chtěl bych tě vošukat přímo tady na baru!" Šeptá tak potichu, že to možná slyšel i Bóža, co teď chrápe doma na gauči o tři bloky dál. Holky na dvojce to dneska mají i s divadlem.

Najdu v sobě ten nejpohrdavější pohled. „Vypadni!"

„Nebo co?" snaží se neztrácet půdu pod nohama, ale zaplete se mu jazyk.

„Nebo zavolám tvojí ženě, ať si tě sem přijde vyzvednout," vytáhnu z rukávu eso, který bych nikdy v reálu nepoužila.

Marek na mě chvilku nenávistně čumí, pak dopije zbytek piva, třískne dnem o pult, až se divím, že se nerozsype, a s nasraným „mrcho" zmizí z kavárny.

Snažím se vypadat klidně a vyrovnaně, omluvím se slečnám a jako pozornost jim nenaúčtuju poslední dva drinky. Děvčata to evidentně potěší a se slovy, že chápou a chlapi jsou hovada (dneska už druhé ženské souznění) odejdou domů za svými jistě dokonalými partnery. Tam se patrně z vděku, že nemají doma takovýho kreténa, jako je Marek, nechají rády obtáhnout, když ne na baru, tak aspoň na kuchyňský lince.

Chci zavřít a poklidit bar, ale zjistím, že se mi třesou ruce. Takže tohle chvilku počká, cigáro ne. Přehodím přes sebe deku a vyjdu na terásku. Naštěstí ani u sousedů už nikdo venku nepopíjí. Sednu si na židli, zádama se opřu o zeď domu a nohy si hodím na židli u vedlejšího

stolu. Kouřím a snažím se nepřemýšlet nad tím, jak je možný, že se z docela pěkný známosti stane takovej zdroj nenávisti. Jak se z charismatickýho zábavnýho chlapa stane agresivní zlej kretén. Jak se ze singl frajera stane ženatej chlap se třema(!) dětma. Na všechno vlastně existuje docela jednoduchá odpověď. Stačí, když vás manželka bez vašeho vědomí označí na společný fotce z dovolený a pod to připíše něco ve smyslu: „Jak je nám tu krásně, viď, Marku? Muck muck." Kdyby mě Ejmy nezadržela, přidala bych k postu zvracejícího smajlíka. Takhle jsem ho jenom blokla.

Nechápejte mě špatně, začít si s ženatým chlapem by pro mě vůbec nebyl problém. Ale mám problém s chlapama, co jsou prolhaný sráči.

„Těžkej den?"

A když jsme u těch sráčů…

Radim je ten poslední, komu bych se chtěla svěřovat.

„Hele, princezno, nemyslíš si, doufám, že jsem k tobě tu babku z hygieny poslal já, že ne?" nenechá se Radim odradit mým mlčením.

Ignoruju to familiární označení, protože okamžitě získám pocit převahy. Otočím na něj hlavu: „Jak víš, že byla z hygieny?" zaútočím přímo na solar. Ha! Mám tě, ty bonzáku!

„Byla u mě v pondělí," odpoví Radim bez náznaku vykolejení, „myslel jsem, žes ji na mě poslala ty."

Teď už se na něj otočím celou horní polovinou těla. „Děláš si prdel?"

„Ne," pokrčí rameny a dál kouří bez náznaku jakékoli emoce, možná vyjma lehčího pobavení.

Znovu se opřu o zeď, chvíli kouříme mlčky. Chci na něj začít řvát, že je kretén a co si to dovoluje. Ale nechci působit víc hystericky, než ve skutečnosti jsem. „Já to nebyla," řeknu s hraným klidem.

„Jo, to mi došlo," odvětí ještě klidněji a já musím odejít, abych po něm nehodila popelník.

„Takže to beru tak, že s tykáním seš v pohodě, jo?" houkne na mě ještě vesele a odpovědí mu je jen můj zdviženej prostředníček. Až uvnitř si uvědomím, že to bylo vážně poprvý, co jsme si tykali, do tý doby to bylo jen pane Rous, paní Klímová. Říkám si, jestli jsem to s tím fakáčem trošku nepřehnala, ale pak si vzpomenu na ten jeho pobavenej ksicht a výčitky mě okamžitě přejdou.

Vezmu si hadr a jdu ještě přeleštit ten bar, na kterým by si to se mnou chtěl Marek tak moc rozdat.

Ještě že jsem singl!

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***K smrti dobrý*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.